

Drakonas ir ragana

Karta, seniai seniai, o gal ir ne labai, buvo labai aukštas kalnas. Į tą kalną juosė vainorykštė, o ant tos vainorykštės buvo fejų šalis. Po tą vainorykštę miegojo drakonas Kito, kuris saugojo fejų šalį.

Gyvenimas fejų šalyje būtų buvęs nuostabus, jei ne ragana Diežmarai. Ji troško užvaldyti fejų šalį.

Vieną dieną Diežmarai pavyko sukurti stebuklingas grandines, kurių niekaip neįmanoma sulaužyti. Ji tomis grandinėmis prirakino Kito didelėje oloje, kad jis negalėtų padėti fejoms.

Kito visai bandė nutraukti grandines, bet jam nepavyko. Kito jau buvo praradęs viltį, kad pavyks išsilaisvinti, bet tada prie jo priplaukė trys undinės - Kora, Fani ir mažylė Glim. Jos turėjo labai aukštus balsus, todėl, vos tik pradėjusios dainuoti, jos suskaldė grandines.

Padėkojęs undinėms už pagalbą, Kito iškleidė savo didelius sparnus ir nuskrido aukštojo kalno link.

Kai Kito nušleido ant kalno, ragana dar nebuvo jo pasiekusi, bet buvo visai arti. Kito pradėjo spjaudyti į raganą ugnies kamuolius, bet, deja, nepataikė į ją.

Nuo ugnies kamuolių oras paridavė labai karštas, ir ragana ištirpo, nes buvo vėškinė. Nugalėjęs raganą, fejoms surengė nuostabią puotą, kuri truko tris dienas ir tris naktis. Tais ten būdam, alų midų geriau, per barzdą varvėjo, burnoj neturėjau.

Rūta Janauskaitė